

Hernádi Tibor

1956

IGAZ
TÖRTÉNETE

© Hernádi Tibor 2000.

ISBN 963 640 440 2

Készült a BAJAPRESS Kft. Nyomdaüzemében
6500 Baja, Nagy I. u. 41.

*Az 1956-os magyar szabadságharc
volt a történelem egyetlen forradalma,
amelyet mindvégig azok vezettek, akik
ellen kiírtak.*

Hernádi Tibor

Előszó

Magyarország 1956. évi dicsőséges szabadságharcának történetét számos magyar és külföldi történész igyekezett feldolgozni. Ezek között találunk – különösen az emigrációban írt egészen kiváló munkákat. Mindmáig hiányzik azonban olyan átfogó, a diplomácia szennyes mélységeibe világító dolgozat, amely az események indítékait világpolitikai okokra vezetné vissza. Pedig ennek mellőzése az események szereplőit, 1956. még életben lévő hőseit is hamis vágányra tereli. Hősi harcunk után negyven évvel tárgyilagosan, hideg fejjel – bármilyen érzelmeket váltson is ki – hozzá kell nyúlnunk e fájdalmas XX. századi történethez. Annál is inkább, mert akadt valaki, aki e sötét attrakció függönyét – ha csak egy parányi rést mutatva is – megmozdította. Nem akárki tette. Megszólalása alkalmat és lehetőséget ad a történésznek, hogy e szűk ösvényt kiszélesítse, kitapossa. Szerény munkám kísérletet tesz e járatlan út első lépéseinek megtételére, hogy megnyissa a lehetőséget a minden bizonnyal későbbiekben előkerülő bizonyítékok és információk segítségével e galád tranzakció teljes megvilágítására.

Le kell számolnunk azzal az illúzióval, hogy a magyar nemzet szent forradalma indította el a kommunizmus bukását, hogy a leverett szabadságharc után indult meg az addig statikus világpolitikai erjedés, amely végül is a Szovjetunió és kelet-európai gyarmatainak széteséséhez vezetett. Mintahogy téves politikai beidegződésen alapul annak unalomig való hangsúlyozása, hogy a kelet-német fiatalok előtt a magyar reformkommunista külpolitika a saját kockázatára nyitotta meg a határt Ausztria felé.

Jó lenne, ha mindez valóban így történt volna, de sajnos ezek csupán – minden látszat ellenére – a magyarságjóindulatú kombinációi, amelyek nélkülöznek minden valós alapot.

Sokkal inkább annak lehattünk tanúi, hogy a forradalom vérbefojtását követően átmeneti nemzetközi zavarodottság után nemcsak a magyar, de a nemzetközi kommunizmus is a korábbinál látványosabb konszolidációt, kül- és belpolitikai eredményeket mutathatott fel. A Szovjetunió – amerikai segítséggel – kiépíthette a világ legerősebb hadseregét. Az amerikai rakéta és űrhajózási ismeretek titkos átadásával és pénzelésével olyan látványos technikai színvonalat ért el, amely Anglia és Franciaország irigykedését is kiváltotta. A Szovjetunió látszólag tőle független nemzetközi szervezeteket, mozgalmakat hoz létre, amelyek ügyes mozgatása révén látványos külpolitikai sikereket takaríthat be. Gondoljunk csak a zsidó Lord Russel vezette Béke Világtanácsra, vagy a Titó által kezdeményezett, majd kiterjesztett el nem kötelezett államok mozgalmára és megszámálhatatlan kisebb szervezetekre, amelyek valamennyien a szovjet külpolitika részét képezték. A Szovjetunió kiterjeszti és 1989-ig nagyjából be is fejezi a második világháborús szövetségesei gyarmatbirodalmának "felszabadítását" az amerikai gazdaság érdekszférájába való átjátszását. Úgy is fogalmazhatnánk: eredményes mozgatója volt a világ gyarmatai újrafelosztásának. Olyan kül- vagy belpolitikai kudarcnak nyomát sem találjuk, amely az 1990 évi úgymond politikai és gazdasági összeomlásához vezetett volna.

Magyarország 1957 utáni történelmében sem találunk olyan társadalmi, vagy gazdasági okokat, amelyek az úgynevezett szocialista társadalmi szerkezet kimúlását okozhatták volna. Sőt, végrehajtják a mezőgazdaság kolhozosítását, amelybe még Rákosi is belebukott. Az 1956-57-ben még

nemzetközi közutálatnak örvendő Kádár Jánost kapitalista államfők és a kommunizmus ösellenségeként számontartott királyok sorra fogadják, vagy meglátogatják. Még a pápa is fogadja ezt a könyékig véreskező diktátort. Törvénytelenül ömlik az országba a kapitalista hitel. Kádár – a nemzetárulás nagy mestere – cinkosává válik a nemzetközi zsidó nagytőkének, amellyel sikerül az országot az idegen tőke járszalagjára kötnie. A bolsevista áfiummal elkábított népünk pedig a nyolcvanas évek közepén már azért fohászkodik: "Csak a Jani maradjon!" Hol vannak hát azok az 1956-ra visszavezethető okok, amelyek a magyarországi "szocializmus" összeomlásához vezettek? Ne ringassuk álmokba magunkat, ilyenek nincsenek!

Hogy miért omlott össze mégis a bolsevista felépítmény teljes vertikuma? Erre is választ ad ez a könyv.

Ne tévesszen meg bennünket, hogy az 1990 utáni kormányok 1956-os szabadságharcunkat használják cégérül. Ez csak a legújabb szemfényvesztés. Minden társadalom megbecsüli alapító hőseit. A Rákosi alapította Magyar Népköztársaság Érdemrendje kitüntetéshez, amelyet Kádár is megtartott, tulajdonosai részére 1953-ban 4.500,- Ft minimális havi nyugdíjat állapított meg. Ez az összeg abban az időben megfelelt egy jól fizetett pártvezető háromhavi bérének. Az 1956-os forradalmárok pedig szinte nyomorognak, lassan a fűtésszámlájuk kifizetése is komoly gondot okoz számukra, miközben egykori pártarisztokraták zsidó bankárokká változva százmilliárdszámra lopják, sikkasztják a nemzet vagyonát, amelyekért mindmáig egyetlen bűnöst sem találtak, bizonyára komolyan nem is kerestek.

Baja, 2000. április hó

a szerző

A rászédett, alárendelt szövetségeseket pedig az ellenfelektől a "békeszerződés" során elkobzott területi jutásokkal fizetik ki. Így történt, hogy kihasználva a magyar nemzet minden nemzetiség iránti jóindulatát, amiért minden saját nemzeti vezetése által üldözött idegent országába befogadott és számunkra nemcsak a fizikai megélhetést, hanem nemzeti kultúrájának ápolását, anyanyelvi oktatását, műveltségének emelését is biztosította.

Különösen Erdély volt az a magyar terület, amelyet a havasalföldi hegyekből lehúzó románok fokozatosan elárasztottak. A még magát sem konszolidált román kormány kihasználva ezt a tényt, titokban látens magyarellenességet folytatott. Az erdélyi román származású polgárok érzelmeit nagy hatékonysággal – felhasználva az orthodox papságot – a magyarellenességre hangolta. Az első világháborút megelőzően pedig a román bankok igen előnyös kölcsönöket juttattak a megszállt román nemzetiségű – ekkor már törvényesen is magyar állampolgárok részére magyar földterületek vásárlására. A korabeli arisztokrata magyar vezetés súlyos hibájául róható fel, hogy e jelenségek elé nem emeltek hatékony gátakat. Abban a hazug és kényelmes illúzióban ringatták magukat, hogy a magyar föld gazdagsága mindenkinek megélhetést ad, aki arra rászorul. Hogy az országot mindenhol előzőnlő idegenek szabad prédájául hagyta, azt az arisztokrácia "haladó" gondolkodás termékének tekintette.

A XX. század elején az angol-francia kormányzat elérkezettnek látta az időt a rohamosan fejlődő teljes német nyelvterület, de különösen annak vezető hatalmainak, az Osztrák-Magyar Monarchiának és Németországnak a megtörésére, fejlődésének visszavetésére. E cél érdekében titokban maguk mellé állították a bérháborúra mindenkor rendkívül nagy hajlamot mutató Oroszországot, aki egy

ügyesen megszervezett királygyilkosság révén befolyása alá vonta a szláv népességű Szerbiát.

Az oroszok a szerb titkosszolgálat embereivel 1914-ben meggyilkoltatják Ferencz Ferdinánd trónörökösét. Ez a korabeli szokások szerint a Monarchia és Szerbia háborújához vezetett, amelybe Szerbia megsegítése ürügyén Oroszország, majd a Monarchia mellett Németország is belépett. A Szerbia elleni – minden egyéb háborús cél nélküli – büntető hadjárat immár világháborúvá fejlődött. A világégést megtervező Anglia és Franciaország majd csak a Monarchia és Németország katonai erejének megtörése után a háború második felében lép be a küzdelembe. Gondolván, így kisebb anyagi- és emberveszteséggel érheti el eredeti célját. A Monarchia hadviselésének megnehezítésére független államalapítás és területi növekedés ígéretével fellázítják a cseh és szlovák származású lakosságot. Hatalmas magyar területek ígéretével a Monarchia elleni támadásra bírják Romániát, aki ezzel a Monarchiával érvényben lévő szövetséget rúgja fel. A gyenge harc értékű román haderőt a szövetségesek leverik, így még a háború idején békét köt a Monarchiával és Németországgal. A háború utolsó felvonásában – igaz jelentős szerepet játszani már nem tudott – látván az antanthatalmak biztos győzelmét – ismét szerződést szegett és újra belépett a szövetséges hatalmak ellen a háborúba.

Románia az első világháború során az árulás iskolapéldáját szolgáltatta. Kétszer is elárulta eredeti szövetségesét. Amint látni fogjuk "kiváló erényeit" a második világháború során is érvényesíteni fogja. A párizsi békekötésnél az antanthatalmak a mások javaiból árulásuk arányában bőségesen jutalmazták az általuk rászédett népeket. Nem véletlen, hogy a kétszeres áruló Románia

kapta a legnagyobb területi juttatást, messze megelőzve Szerbiát, de még az állammá kreált Csehszlovákiát is.

A párizsi tárgyalások, tárgyalások? diktátum során a magyar küldöttség érveléseit többek között azzal is elutasították, hogy Erdély nagyobbik részén mint a lakosság, mint a művelhető földterület román, így természetes, hogy Romániát illeti meg. Jó lenne, ha a magyar föld "külföldi befektetők" részére való eladhatóságán buzgólkodó magyar, magyar? politikusok egy pillanatra maguk elé idéznék történelmünk e fájdalmas eseményeit. Én e várható "befektetők" kilétét minimális kockázattal már most meg merem jósolni. Teljesen mindegy, hogy mely országban bejegyzett cégek legyenek is azok. Hiszen tudjuk, hogy a magyar föld külföldi tulajdonlásának apostolai azzal érvelnek, hogy a keleti leszakadt ipari és mezőgazdasági területei "igényelnek leginkább a külföldi működő tőkét". De ne legyenek illúzióink az osztrák lehetséges földtulajdonosok felől sem.

Ha ugyanis visszatekintünk Ausztria első világháborús Magyarország iránti magatartására –, hogy a korábbi 300 évről ne is szóljunk – a korrektség legcsekélyebb jeleit is hiába keressük. Ma már köztudott, hogy a Ferencz Ferdinánd ellen elkövetett szerb merénylet miatt a Monarchia háborús párti osztrák politikusait éppen a magyar Tisza István igyekezett lehűteni, a békés megoldás felé terelni. Sajnálatos, hogy minden próbálkozása eredménytelen maradt. Egy kollektív államvezetés legalapvetőbb írt és íratlan szabálya (nemcsak a demokráciában), hogy a kisebbség alá kell vesse magát a többség akaratának. Végül is Tisza Istvánnak meg kellett hajolnia az osztrák többségű kabinet döntése előtt. Ez mit sem változtat azon, hogy Magyarország ezt a háborút nem kívánta, és abba Ausztria, akarata ellenére rángatta bele. Ezért nyilvánvaló, hogy a háború felelőssége is elsősorban az azt elindító Ausztriát kell, hogy

terhelje. Ennek igazságát a világ minden népének erkölcsi törvénye, működési logikájának rendszere megerősíti. Kivétel ez alól az angol-francia diplomácia és sajnos Ausztria első világháború utáni vezetői. Így történhetett, hogy kifícamodott logikájukkal a háborút ellenző Magyarország területéből egy darabot a háború legfőbb értelmi szerzőjének és tényleges elindítójának – úgy tűnik éppen e számunkra nagy hasznot hozó vállalkozás lehetőségének megteremtéséért – jutalomképpen odaítélték. A korabeli származásos osztrák politikusok pedig ahelyett, hogy e méltatlan "ajándékot" erélyesen visszautasították volna, boldogan elfogadták azt. Nem jutott el tudatukig, hogy ezzel a magatartásukkal még igazolták is a "békebíró" antanthatalmak nevetséges érvelését, hogy az "elnyomott" nemzetiségi lakosoknak az anyaországhoz kell tartozniuk. Pontosabban szólva, egyetértettek a cseh, szlovák, olasz, horvát, szlávón, lengyel lakosú területeinek elkobzásával.

A románokéhoz hasonló álnok gondolkodásuk a második világháború során is megnyilvánult. Minden ellenkező osztrák állítással szemben, aki ebben az időben élt és a politikára akár a legcsekélyebb mértékben is figyelt, megerősítheti, hogy Hitler nemzeti szocialista mozgalmával az osztrák lakosság túlnyomó többsége – ha ugyan nem egésze – rendkívüli módon szimpatizált. A Németországgal való egyesülés utáni osztrák vágy való tény volt. Ez már az első világháború befejezése után is megnyilvánult. Német-Ausztria felirattal számos embléma maradt az utókorra. A két állam uniója az antanthatalmak tilalma nyomán bukott meg. Az ideiglenes osztrák nemzetgyűlés 1918. november 12-én a két állam egyesülésére hozott határozatát az Ausztriával kötött saint-germaini békeszerződés 88. cikkének tilalma megsemmisítette.¹ Az antanthatalmak úgy gondolták; nem azért verették, verték le erős konkurensüket,

hogy azok erőiket integrálva ismét versenytársaikká válhasanak.

Miután Hitler Németország részéről kimondta az első világháborút lezáró békediktátumok érvénytelenségét, kezdeményezte e hatalmi szóval betiltott egyesülés megvalósítását. Az osztrákok az egyesülést továbbra is kívánták, de párizsi békeszerződés érvénytelenségének deklarálásától óvakodtak. A fúciónak romantikusabb módját választották. Úgy gondolták; ha Németország "erőszakkal szállja meg az országot", akkor minden formalitásnak eleget tesznek. A kecske is jóllakik, a káposzta is megmarad. Vagyis a békeszerződést is betartották, de a két ország egyesülése is létrejön. A cél eléréséhez szükségtelen véráldozatot hozni. Elegendő egyetlen politikus, Dollfus kancellár oltárra tétele.

A korabeli osztrák gondolkodás nagyon hasonlít ahhoz a ravasz apához, aki férjhez adandó leányát szívesen hozzáadná az erőszakos kérőhöz, de tartva a szomszédok rosszallásától, azt sugallja leendő vejének; szöktesse meg a leányát.

Az a tény, hogy az osztrák diplomácia ezt a nevetséges színjátékot a második világháború után olyan jól ki tudta aknázni, hogy a semlegesség fejében megtarthatta függetlenségét, mentes maradt, mint az orosz, mint a nyugati szövetségesek ötvenéves megszállásától, a történészekkel azt gyaníttatja, az 1936-os Anschluss módját a korabeli osztrák diplomácia egyeztethette az angol-francia, valamint az amerikai és szovjet vezetéssel. Enélkül ugyanis – ismerve az osztrákok második világháborús teljesítményét, amely németebb volt a németekénél – nehéz elképzelni, hogy nyakát kihúzhatta volna akár a szovjet, akár az amerikai hurokból.

Kíváncsian figyeljük, mi módon próbál majd kiszabadulni a kétségtelen sok hasznót hozó, de ma már gazdasága fékjévé vált semlegességéből. Közös piaci tag-sága előbb-utóbb a NATO-tagságot is igényli majd. A Szovjetunió jogutódja Oroszország NATO-ellenessége érdekes politikai attrakcióval lepheti meg a világ közvéleményét.

Nos, ezekben a rókaelkű "sógorok"-ban bízunk mi, hogy politikailag önzetlen befektetőkként hasznosítják majd a korábbi tilalom ellenére zsebszerződések alapján már megszerzett és majdan legálissá váló, megszerezhető nyugat-magyarországi termőterületeinket. Nyugodtan állíthatjuk a jó magyar közmondás szerint, akik a külföldiek magyarországi földvásárlása mellett bábáskodnak: Kutyára bízzák a hájat. Nem túlzás annak megállapítása: Akik a magyar földnek külföldiek kezére játszásában tevékenykednek, résztvesznek – akárcsak közvetett módon is – törvényi kereteinek kialakításában és megszavazásában, vagy az országnak a közös piacba való bevitelét szorgalmazzák, tudottan vagy akár tudatlanul a magyar nemzet fel-számolásán, állami létének megszüntetésén dolgoznak.

Aki ebben a fejlődés modern követelményeit véli látni, gondolja csak végig: egy újabb etnikai szélhámosság ürügyén egy mások által felzaklatott európai krízis esetén nem ismétlik-e meg az első világháború után "nemzetiségi alapon" történő területi átrendezést. A még teljesen be sem fejezett jugoszláv belháború és következményei intő példaként lebegjen minden magyar szeme előtt! Magyarország területe állami létének megtartása mellett tovább már nem osztható! Ma is – az öt évtizedes szovjet gyarmati mivoltunk mellett gazdasági lepusztulásunk legfőbb oka a trianoni országcsenkítés. Elvették legjobb termőföldjeinket, csaknem az összes bányáinkat és erdőinket, továbbá

vasútvonalaink nagyobbik részét, tengeri kikötőnket és még számtalan, szinte felsorolhatatlan gazdasági erőforrásainkat. Ami megmaradt, az sajnos egy kiegyensúlyozott jóléti állam megteremtéséhez elégtelen. Szomorú, hogy ezt a "békebírók" sem 1920-ban, sem 1946-ban, sem azóta nem ismerték fel, pontosabban nem akarták felismerni.

Egyértelműen ki kell mondani, hogy minden magyar megértse: az, ami 1990 után és jelenleg is a privatizáció címén az ország különböző erőforrásainak külföldiek részére történő elherdálásával történik, az a magyarság tervszerű, tudatos szétzilálására, Magyarország állami létének fokozatos felszámolására irányul. Ha a nemzet idejében nem választ magának egy radikális magyar érzelmű kormányzatot, úgy sorsa megpecsételődik. Még szolgaként sem tűrik meg több mint ezeréves hazájában. Meggyötört történelmünk során nemzetünk legnagyobb betegsége mindig a széthúzás és a belviszály volt. Más népek védelmét mindig fontosabbnak tartottuk a sajátunkénál. Őseink mások érdekében herdálták a magyar vért. Meg is lett az eredménye! Míg a késő középkorban hazánk lakossága megegyezett Anglia vagy Franciaország lakosságának számával, ma már az ötödét sem éri el. Az ősi betegség; a nemzet megosztottsága sajnos nemcsak örökölt kór, hanem úgy tűnik, egyelőre gyógyíthatatlan is. Már az emigrációra is áttért. Ahol csak külföldön jártam, mindenütt fájdalommal kellett tapasztalnom, hogy minden nemzet fiai jobban tisztelik és őrzik származásuk jellegét, nemzeti hagyományait, s ami a legfontosabb, anyanyelvét, mint a magyarok. Szinte alig házasodnak maguk közül. Az idegen szebb és jobb. Egyetlen nemzet tagjai sem asszimilálhatók olyan könnyen, mint a magyar. Gyermekük egyre csekélyebb számban beszélnek magyarul. Szomorú, de ez sokszor még akkor is igaz, ha az anya a magyar. Nem kerülte

el figyelmemet vendéglátóim azon információja, hogy az emigrációban élő Magyarországról kitelepült zsidóság többsége megtanítja gyermekeit nyelvünkre. Keresnem kellett ennek okát, amelyet csak itthon találtam meg. A "rendszerváltást" követően a különböző okokból emigrált zsidóság egyre jelentősebb számban telepedik ismét Magyarországra. Ezek a zsidók nagyon jól ismerik a magyar alkat, mindenkiel szemben tapasztalható már-már káros idegen imádatát, a saját jogait is háttérbe szorító indokolatlan toleranciáját. Tudják, hogy egyetlen nemzet testén sem élösködhetnek olyan háboríthatatlanul, mint a miénken. E kitűnő lehetőséget nyilván szívesen örököltik át utódaikra is, amelynek kiaknázását jelentős mértékben segíti elő a nyelv ismerete. Mi pedig nem kívánunk élni ezzel a lehetőséggel, amelyhez pedig magyar származásunknál fogva, hogy úgy mondjam, előjogunk van. Elkezerítő, hogy magyarjaink számára elégtelenek azok az életfeltételek, amelyek más nemzetidegenek számára csábító.

Míg a hitleri holdudvar többi államából finoman szólva kiebrudalják az Izraelben élni nem kívánó zsidókat, addig mi a demokrácia mákonyától elkábítva öleljük magunkhoz őket, és valósággal kínáljuk számukra a saját játékszabályai szerinti kirablásunk lehetőségeit. Soros György "közép-európai egyetemének" még Csehország is ajtót mutatott, pedig szabadkőműves elődei révén nekik köszönheti állami létét. Mi, akik országunk és nemzetünk kétharmadának elvesztését írhatjuk számlájukra, bárgyú módon osztjuk szét közöttük maradék javainkat is. Ugyanez jellemzi az elrabolt országrészek magyar lakosságát is. Mindenütt három-négy magyar párt is igyekszik egymást szapulni. A széthúzás és a viszály sajnos nemcsak hazai jelenség. Ahol magyar él, mindenütt megtalálható. Amerikában is, Ausztráliában is értetlenül álltam a furcsa jelenség előtt. Ott ugyanúgy meg-

található a baloldal és a jobboldal. Mondanom sem kell – akárcsak itthon – ott is a baloldal az egységesebb, míg a jobboldal állandó torzsalkodás mellett folyamatos osztódással gyengül. Bármilyen furcsa is, a közös nyelv után ez volt a legfőbb ismérve annak, hogy magyarok társaságába kerültem.

Kik irányították és irányítják a XX. századi eseményeket?

Amikor a XX. század történetéről beszélünk, azt csupán a szociológusok, társadalomkutatók kisebb mértékben a gazdaságkutatók indítják 1901-től. A történészek leginkább 1914-től datálják. Ezen ugyan nem nagyon lehet csodálkozni, hiszen Európa szétzilálása az első világháborúval vette kezdetét. Ha viszont a nagy világegés megtervezését vizsgáljuk, akkor már az 1890-es évekre kell tennünk.

Ha pedig az első világháború kirobbantásáért a felelősöket akarjuk megismerni, ugyancsak korrigálnunk kell eddigi felszínes ismereteinket. Az első világháború kárvallottjai – ellentétben a második világháború értékelésével – már a háború alatt és után, különösképpen a versaillesi békediktátumot követően látszólag tisztában voltak azzal, hogy a világháború kizárólag Angliának és Franciaországnak állott érdekében. Akik a bérháborúra mindig kész, hatalmas embertartalékokkal rendelkező Oroszországot használták fel céljaik eléréséhez.

A második világháború esetében – bár a háborús ellenfelek úgyszólván teljes mértékben ugyanazok – a haszonélvezők, változnak. Hiába tervezte ki nagy műgonddal az angol-francia diplomácia a második világháború kiprovokálását. A német diplomácia ugyan ismét léprement, a háború gyümölcsét mégis az Egyesült Államok, kisebb mértékben a Szovjetunió aratta le. Bár a Szovjetunió látszólag a legtöbbet kapta koncból, de megtartani nem tudta, pontosabban nem engedték neki.

Fenti megállapítások – bár szóról szóra igazak – csak félig fedik a valóságot.

Amikor a győztes háborús szereplők kormányait említjük, mellőznünk kell annak feltételezését, hogy személyükben szuverén vezetőtestületekkel van dolgunk. Ezek a kormányok kivétel nélkül egy láthatatlan hatalom vak eszközei, akik népük, hazájuk érdekeit döntéseiknél még csak nem is mérlegelhetik. E láthatatlan hatalom nem más, mint modern korunk rákfeneje a PÉNZ, amely a szabadkőművesség legfelsőbb titkos tanácsa útján gyakorolja tényleges hatalmát. Ez a hatalom tulajdonképpen a zsidóság diaszpórájával együtt keletkezett, de jelentősége csak a XX. század fordulójára teljesedett ki és a második világháború után jutott el tetőfokára.

Ahhoz, hogy a könyv okfejtése követhető és megfelelő módon értelmezhető legyen, fel kell tárnunk és meg kell nevezni azt az egész világpolitikai és gazdasági folyamatait irányító titkos és láthatatlan hatalmat, amelynek tevékenysége a világ XX. századi működését mozgatja. Ehhez az amerikai dr. Carroll Quigley Tragédia és reménység című könyve adja meg a kellő segítséget. E fontos könyv bírálatára Skousen W. Cleon egy egész könyvet szentelt. E könyvbírálat első fejezetének címében teszi fel a fontos kérdést: "Ki akar uralkodni a világon?" A szerző ismerteti az Egyesült Államok kommunista pártja országos bizottságának egyik tagjával, dr. Bella Dodd-dal közvetlenül a második világháború után folytatott beszélgetésének egy részletét. Ez a derék hölgy már a beszélgetés kezdetén így fogalmazta meg véleményét: "Azt hiszem, hogy a kommunista összeesküvés csak egyik ága egy még nagyobb összeesküvésnek." Kijelentésének igazolására egy tanulságos történetet ismertet. Elmondja, hogy egy ízben az USA kommunista pártjának sürgős intézkedését igénylő ügyben nehézsége támadt a Moszkvával való gyors érintkezésben. Ezt követően Moszkvából az amerikai kom-

munisták vezérkarának tudomására hozták, hogy bármilyen életbevágó sürgős ügyekben lépjenek érintkezésbe a Waldorf Torony épületében található három megnevezett személy bármelyikével. Majd dr. Dodd megjegyezte, e három személy valamelyikétől kapott utasításokat Moszkva később mindig jóváhagyta. Dr. Doddnak feltűnt, hogy a három személy közül egyik sem volt orosz, de még kommunista sem, hanem rendkívül gazdag amerikai nagytőkés. Ezek után dr. Doddban óhatatlanul megfogalmazódott a kérdés: tulajdonképpen kik is az igazi irányítók? Annál is inkább, mert rövidesen tapasztalta, hogy Közép- és Dél-Amerika erőteljes balratolódását egyes amerikai bankok pénzelték.

Carroll dr. leírja, hogy az Egyesült Államok legfelsőbb állami tisztviselői többségében az Americans for Democratic Action (ADA) és a zártkörű Council on Relations (Külföldi Kapcsolatok Tanácsa) tagjaiból kerülnek ki. Roosevelt, Truman, Eisenhower, Kennedy és Nixon mind e két szervezetből nőtt ki. A legmagasabb kormányhivatalok betöltésénél szinte előzetes követelmény volt e két szervezet tagsága. A könyv későbbi fejezeteiben tartózkodik attól, hogy őket szabadkőműveseknek nevezze, de erre való utalása felismerhető, röviden az "Uralkodó Együttes"-nek nevezi a láthatatlan hatalmat.²

Tudott dolog, hogy a szabadkőművesség csirái már a középkorban megtalálhatók. Sőt maguk a szabadkőművesek egészen Salamon király jeruzsálemi templom építéséig vezetik vissza. Minden korban létezett a hatalommal szemben gondolkodó, az adott törvények és a szokásjog jobbitásán elmélkedő embercsoport. Ezek, a mai szóhasználat reformereknek nevezett személyek általában a műveltebb rétegekből kerültek ki. Hisz nyilvánvalóan ők voltak képesek meglátni azokat a hibákat, amelyek a valódi

fejlődés akadályává váltak. Ugyanakkor ők tudtak megfelelni a látszó új utakat mutatni az emberiség, vagy akár az adott ország nagy meneteléséhez. Kezdetben a nagyon is elszigetelt szabadkőművesség valóban az emberi fejlődést szolgálta. Mindaddig, amíg ezeket a titkos szervezeteket a zsidóság fokozatosan meg nem szállta, majd vezetését teljes egészében meg nem szerezte. Ma már tagságát is túlnyomó részben uralja. Így a szabadkőművesség valódi célja is gyökeresen megváltozott. Ez pedig nem más, mint a világuralom megszerzése a föld minden javai és népe felett. E titkos szervezet megszerzésével a zsidóság új eszközt kapott ösi filozófiája a "választott nép" teória megvalósításához. Míg szüleink, nagyszüleink maguk között megmosolyogták ezt a nevetséges felfogást, hiszen a természet rendje, Isten legfőbb alkotása ennek még a lehetőségét is kizárja. Előtte minden teremtmény a maga kategóriájában egyforma. Ki-kiszorgalmával és tehetségével, erkölcsével maga "választja", emeli ki magát társai közül. Mi sokkal inkább elcsodálkozunk azon az állhatatos és erőszakos módszereken, amelyekkel ezt a valóban nevetséges felfogást minden népre kétezer éve ráerőszakolni igyekeznek, s a legmagasabb intelligenciájúak kivételével ezt komolyan hiszik is.

Sajnos napjainkban már egyre kevesebb okunk van a derűtségre. Mindennap jobban érezzük hátunkon a "választott nép" gazdasági korbácsütéseit. Kétségbeejtő események mögött – történjék az bárhol a világon – mindig zsidó kezek munkájára bukkanunk. Már a Római Katolikus Egyház, de esetenként a protestáns egyházak is elismerik, elfogadják a zsidóságot Isten választott népének. Sok tudós teológus még elméleteket is gyárt ennek bizonyítására. Mintha nem is sejténék, hogy ezzel egyházuk sírját ássák. Pedig nehéz elhinni, hogy ne ismernék a Cion Bölcsői jegyzőkönyveinek ide vonatkozó tervezetét:

"Ha majd elérkezik a pápai udvar végleges elpusztításának ideje, egy láthatatlan kéz ujja a Vatikán felé fogja irányítani a nemzeteket. Ha azonban a nemzetek rávetik magukat, mi majd a pápa védelmezőinek képében lépünk fel, mintha elejét akarnák venni a vérontásnak. Ezzel az ürüggyel be fogunk nyomulni a pápai udvar legbensejébe, és nem fogjuk elhagyni mindaddig, amíg teljesen meg nem törtük a papság hatalmát. A zsidók királya lesz a világ igazi pápája." (XVII. jkv. 60. old.)

A Vatikán "legbensejébe" való behatolás már a hetvenes évek elején látható formát öltött. A pápaság megkezdte feladni kétezer éves hadállásait. A zsidóság megtalálta a módját, hogy rávegye a pápaság vezetőit, hogy a két vallást kétezer éven át megosztó Jézus elítélésének perét újratárgyalják. Ez pedig azzal a szenzációs eredménnyel zárult, hogy a pápaság elismerte, hogy Jézus elítélésében a zsidóság vétlen. Ezzel megnyílt az út a pápaság, mint egyházi hatalom teljes felszámolásához, amely már csak idő kérdése.

Úgy tűnik, Jézus elítélésének revíziója nem az egyetlen kompromisszum, amelyre a zsidóság rákényszerítette a pápaságot. Valószínű, hogy e kikényszerített kompromisszum eredetét II. János Pál pápa elleni merényletben kell keresni. A Magyar Közzolgálati Televízió 2-es csatornája 1999. november 25-én Vatikán, a pápák hatalma című műsorában bemutat egy KGB iratot, amelyet a legfelsőbb szovjet vezetők nevei záradékolnak. A bemondó kommentálása szerint ebben az iratban döntenek II. János Pál pápa merénylet útján történő meggyilkoltatásáról. Számos írásmű bizonygatja, hogy a szovjet vezetés attól tartott, hogy a pápa a lengyel keresztény nacionalizmus esetleges felszításával a szocialista birodalomra rendkívül nagy veszélyt

jelent. Ennek elhárítása érdekében kellett volna őt likvidálni.

Megmosolyogni való érvelés! A pápai hatalom erejét a fegyverekkel dugig töltött világunkban a mai napig a legtalálóbban Sztálin jellemezte, amikor gúnyosan megkérdezte: "hány hadosztálya is van Öszentségének?" A Sztálin óta eltelt idő nemhogy csökkentette volna, hanem még növelte is erőfilozófiája jelentőségét. Akik pedig a pápa elleni merényletet elrendelték, már akkor tudták, hogy a szocialista vertikumot nem külső, hanem belső nyomásra fogják majd lebontani.

Sokkal inkább valószínűsíthető az a vélemény, hogy a pápa nem látszott teljesíteni azokat a Római Katolikus Egyház elleni "reformok" kezdeményezését, amelyet feltehetően megválasztása előtt lehet, hogy annak fejében is megígértettek vele. Ez pedig nem más, mint a Vatikán kapuinak megnyitása a szabadkőműves zsidóság behatolása előtt. Így a pápa meggyilkoltatását a legfelsőbb szovjet vezetés szabadkőműves minőségében rendelte el.

Azóta II. János Pált több ízben is a zsidóság elleni bocsánatkérésre szorították. Nem tudunk róla, hogy a zsidóság kért-e bocsánatot Jézus elítélésében játszott szerepéért. Vagy a zsidó irányítású kelet-európai erőszakszervezetei által megkínzott és kivégzett keresztények szenvedéseiert. Úgy tűnik, a pápa ebben nem kérhette a kölcsönösség elvének betartását. Pedig honfi- és paptársa Popjelusko atya esetében ez nagyon is gesztusértékű lehetett volna.

Fontos körülmény, hogy erről az újkori "peres eljárásról" a Vatikán részleteit tekintve meglehetősen szűkszavú. Több katolikus papot is megkértem, adjon bővebb tájékoztatást erről, a hívők számára nagyon is fontos változásról. Meglepetésem ekkor kezdődött. A papság az esemény tényén kívül szinte semmiféle belső információval nem

rendelkezik. Írásos anyagot nem kapott, pedig a "per" befejezése óta már évek teltek el. Más gyanús jelekkel is találkozhatunk. A pápaság megkérdőjelezni látszik a Jézus személyéhez kapcsolt csodás eseményeket is. Még ugyan fényes külsőségek között emlékezik meg Jézus feltámadásáról, de a jelek szerint már nem hisz benne. Míg korábban a feltámadási szertartások imáiban határozottan állította, hogy Jézus halála után harmadnapon feltámadott, az utóbbi években ezt a kijelentést megtoldották, hogy "az írások szerint harmadnapon feltámadt." Ez a kiegészítés szinte sugallja, hogy nem valószínű, hogy így történt, de hát az írások erről szólnak. Feltűnő, hogy ezeket az írásokat említve még a szent jelzőt is mellőzik, holott semmi kétség sincs fölé, alatta a Bibliát értik, hiszen korabeli világi történetírások nem tesznek említést Jézus feltámadásáról. A többi Jézusnak tulajdonított, a Bibliában leírt csodatételek kigyomlálása már csak gyerekjáték, hisz a teológusok többsége már csak allegorikus magyarázatát adja.

Nyugodtan állíthatjuk, hogy Cion bölcseinek imént idézett terve már kilencven százalékban megvalósult. Nem mellőzhető a kérdés, mi módon történhetett meg, hogy e kiválóan szervezett nagy múltú egyház, amelynek teljes szervezete magasan képzett emberekből áll, mégis elbukjon? Ma sem ismerünk a világon egyetlen más, olyan államigazgatási szervezetet sem, amely minden faluba egyetemet végzett vezetőt tudott volna állítani. E nehéznek látszó kérdés megválaszolása nagyon is egyszerű. Magyarázatát az egyház hittérítési törekvéseiben és a kritika nélküli felebaráti szeretetében lehet megtalálni. Míg a zsidóság egyháza tagjait nem lelkiismereti, hanem faji alapon fogadja be, addig a keresztyén egyházak elegendőnek tartják a szóban kinyilatkoztatott akaratot. Így történhetett meg, hogy számos hithű zsidó kikeresztelkedett.

Ezek száma a különböző zsidóüldözések idején mindig megszorodott. Az irányadó keresztyén egyházi vezetőkben – különösen a másod- vagy harmadgenerációs keresztyén zsidók esetében – fél sem merült, hogy ezek a "hívek" faji hovatartozásuknak megfelelően lélekben továbbra is zsidók. Ez a keresztyén vakság párosulva a zsidó alkat "talpraesettségével" oda vezetett, hogy egyre több keresztyén zsidó irányította gyermekét keresztyén papi pályára. Ezek a fiatalok aztán keresztyénül tanultak, de héberül nevelkedtek. Jézus nyelvén beszéltek, de Mózes fejével gondolkodtak. Így aztán nemigen csodálkozhatunk azon, hogy az egyházi hierarchiában jobb és gyorsabb előmenetelt értek el, mint a keresztyén származású és gondolkodású társaik.

Benjamin Disraeli Anglia zsidó miniszterelnöke már a múlt században megírta: Európában nincs semmiféle nagyobb szellemi mozgalom, amelyben zsidók jelentős mértékben ne vennének részt. Az első jezsuiták zsidók voltak.³

Figyelemre méltó a zsidóság Gans professzor által történt jellemzése is: "mi, zsidók még századik nemzedékünkben is olyan zsidók maradunk, mint amilyenek háromezer évvel ezelőtt voltunk. Mi még tízszeres hígításban sem veszítjük el fajtánk illatát." (Utalás a bűdös zsidó szlogenére.)⁴

Számos magas egyházi méltóságot ma is zsidó származású keresztyén teológusok viselnek. Ez a természetellenes állapot végül is oda vezetett, hogy a zsidóság ütemtervének megfelelően a pápaság belső szervezete került lázas betegállapotba. A legfelsőbb rabbinátus VI. Pál pápa uralkodásának idején elérkezettnek és alkalmasnak látta az időt a pápaság elleni frontális támadásra. A kösziklára épített Jézus egyházának kapuit a pokol erői ugyan nem tudták bevenni, de a kétezer éves ellenség fondorlata könnyűszerrel, hiszen azokat

nem kellett kívülről döngetni, mert láthatatlan kezek belülről tárták ki. A zsidó szabadkőművesség uralma a Vatikán felett immár valóság. Komolynak mondott egyházi konferenciákon, amelyek az ökuménia jegyében zajlanak, a zsidóság mint Isten választott népének megkérdőjelezése már fel sem merülhet.

Azoknak a nem zsidó származású teológusoknak, akik ezt a követ oly nagy meggyőződéssel fűjják, figyelmébe ajánlom Cion Bölcese XV. jegyzőkönyve 52-53. oldalán található megállapítását:

"Ha sikerül a gójokat a bárgyú vakságnak ilyen magaslatára vinnünk, nem bizonyíték ez arra – még hozzá megdöbbenően világos bizonyíték – mennyire fejletlen az ő értelmük a miénkhez képest? ... ez láthatóan fémjelzi azt a pozíciót, amelyet mint a kiválasztott nép elfoglalunk, és magasabb rendű emberi mivoltunkat a gójok állati értelmével szemben."